

דפנה ברק ריאיון את אברהם אפל

(עסקן הליכוד ואביו של החשוד בפרשת השחיתות)

"אני המצאתי את דודי לוי!"

● זה מסביר את הדחף שלו ליהרויח כסף. אבל מדוע בליכוד היה חשוב לו להוכיח שהוא יכול להציג ליח? למי? לך?

לא, דודי הוא הבן-שלי-אמא. זה משהו כל מה שהוא אומר, עושה — זה קרוש! היא מסוגלת לטלפן אליו, למרות שיש לו עזרות ואשה והכל, ולשואל: "דודי, אכלת?" הוא הבן-שלי-אמא.

● בתור הבן-שלי-אמא, הוא לא יכול היה לדאוג שאבא ואמא יגורו במיקום קצת יותר נוח עבורם (אפל מתגורר בין צהלה לבין נווה-שרת)? יש לי דירה שאני מאוד אוהב ומאוד מתגן עגע אליה בתוך תל-אביב, ברחוב פינסקר. לפני כמה שנים היה לי ניתוח-לב-פתוח. לא רציתי לעבור כשום פנים ואופן לדירה אחרת. יום אחד נסעתי לחו"ל. כשחזרתי, גיליתי שדודי ודליה העבירו את תפציי האישיים לדירה באיזור נווה-שרת. טענו שזה לטובתי, כי בפינסקר אין מעלית. במקום הזה (כי נווה-שרת), בלי רכב...

החזרתי את רישיון-הנהיגה. לא היתה ברירה. פעם כמעט קיבלתי התקף באמצע הנהיגה. כמעט הרגתי בן-דאום. זה באמת מקום נוראי לגור בו, בלי רכב ורישיון. אני רוצה בחורה את הדירה שלי בתל-אביב, אבל הבת שלי נשארה לגור שם, ואני לא חושב שזה בריא שבחורה בת 40 תגור עם ההורים. קודם לכן היא גרה איתנו. עכשיו התרגלתי לחיות עם אשתי לבד. עכשיו אולי נגיע לאיזה פיתרון.

את יודעת, דודי תמיד אומר שיש כל מיני אנשים ש... כל מה שהם, כל מה שיש להם, הם חייבים לך, אבא. אבל כיום הם מתביישים, לא נעים להם. עד כדי כך, שהם עוברים לצד השני של הרחוב, כשהם רואים אותי. שלא יחשבו שאני לא יודע.

● איך אתה מסביר את התופעה הזאת?

יד ימין. כן, הוא ימיני.

● איך הוא התמודד עם זה?

זה השפיע עליו קשה. בגלל זה — ולא עזרה כל הפרוטקציה שהפעלתי! — לא קיבלו אותו לצבא. כמה ניסיתי שיקבלו! הוא המשיך ללמוד בבית-הספר, הפסיק באמצע. הוא למד לימודים אקסטרניים כלליים. היתה לו בעייה. בגלל היד, הוא לא רצה לצאת מהבית, כמעט לא יצא מפתח הבית.

● במשך כמה זמן?

תקופה מסויימת. כן, ארוכה — בערך שנה. אחר-כך הוא התחיל לעבוד בפארק-הירקון, כרכו הגינון בפארק.

● מרפס — לגינון?

כן, אני סידרתי לו. זה קרה בהתערבות שלי בערייה. יושב-ראש מועצת-המנהלים של הפארק הוא ידידי, יגאל גריפל.

● הבנתי.

בגיל 22 הוא התחיל לעבוד שם. בגיל 23 — התחתן. מייד נולד לו הילד הראשון. בגיל 24 התמנה כבר כסמנכ"ל.

יום אחד קיבלתי טלפון בהול מגריפל: "הבן שלך השתגע! הוא הגיש לי מיכתב-התפטרות!" אמרתי לו שלא יקבל שום התי-פטרות, שיחכה!

נסעתי לשם ואמרתי: "דודי, איך יכולת לעשות דבר כזה בלי להתייעץ עם אבא?" אני לעולם לא אשכח את התשובה שלו: "אבא, בשבוע שעבר הייתי בן 24. כיום אני סמנכ"ל. כבר הציעו לי להיות מנכ"ל. אני מלא מרץ ותוכניות. אני רוצה לנסות! פקיד — תמיד אוכל לחזור להיות..."

אחרי שיחה קצרה, הסכמתי איתו. כך הוא יצא לשוק הפרטי. הרעיון שלו נולד מכך שבאותו הזמן בדיוק נולד לו תינוק — דודי החליט שכדאי לרכוש את כל הצרכים לתינוק תחת גג אחד. זאת היתה גם הסיסמה: "ממוצע ועד ארון".

● גם בשיצא לעצמאות כלכלית, המשיך לשתף אותך בצעדיו?

דודי היה משתף אותי בהתייעצויות. תמיד הייתי חרד, כי הוא הבן שלי וכבר היה לו בן ראשון, אשתו היתה בהריון שני...

● איך היו התנאים הכלכליים בבית שבו גדל דודי?

בעצם, העול העיקרי של הפרנסה היה על ויאלט, אשתי.

תחילה היא היתה הקניינית הראשית של כלבר-שלום. אחר-כך פתחה חנות משלה. כלומר: אני קניתי את החנות, אבל היא ניהלה. התפרנסנו בכבוד, אבל בבית היתה אווירה צנועה.

מה שרודף את דודי זה שאני, כל חיי, עד עצם היום הזה, אוסף גרוש לגרוש. אצלי זאת טראומה שנשארה מהשואה: הורי והורי-הורי אספו, במשך שנים, גרוש לגרוש, כדי שיהיה כסף לנדרונות. בסוף, אחרי כל אותן שנים, כאו הנאצים ולקחו הכל.

מפני שגם האמא שלו וגם אני עבדנו. לא היתה ברירה... אחר-כך הלך דודי ללמוד בבית-הספר אורט, במגמה מיקצועית — רפוס. שם קרה לו האסון. מכונה חתכה לו את כף-היד. זה קרה בדיוק ביום שיחרור-ירושלים, במילחמת ששת-הי-מים. הצליחו לחבר לו את היד בחורה, אבל הוא לא יכול היה להשתמש בה. זה קרה בכף-

● איך גדל דודי בבית כמו שלך? 56 שנים אני בתנועה. אני בית-רי מגיל 14. זה היה בית לאומי. דודי קיבל בבית הינוך בית-רי. כשהגיע לגיל 9, שלחנו אותו ואת אחותו, דליה, למישפחה ורה. זה היה בתש"ל.

● שם הוא התחנך עד גיל 12. מדוע?

אברהם אפל בביתו (ליד בגין ושמויר) יכול להיות שמחר אנד לוקים: לכו הבית!

טלפאתיה

ב יום השלישי, כשבאתי לכנסת כדי לדבר עם מר"י דור ומצא וכולט, ירדתי עם חבר, תת-אלוף חיים נווה, לתל-אביב. "בדרך, כשבגבות השעה 6, הר" נשתי פתאום איזה כאב חזק בלב. פתאום זה פילח אותי. היתה לי מין הרגשה לא טובה. רק הגעתי הביתה, טילפנתי מ" ייד לדודיק, ידעתי — משוט ידעתי — שקרה לו משהו נורא. "ומה אמרו לי? שעצרו את דודי" דיקו! וזה קרה ממש בשעה שהר" גשתי כאב בלב!"